Cafeneaua

Cezar Maxim

© Cezar Maxim 2018

Cafeneaua

– povestire cu narator subiectiv –

I

Mișcam zațul de cafea de la fundul cești într-o parte și în alta. Cine m-ar fi privit în momentul ăla, văzându-mi privirea aspră, sprâncele strânse și ridurile adânci de pe frunte ar fi crezut că citeam viitorul într-o ceașcă sau că o insectă înota în cafeaua mea preferată de dimineață.

Era o zi ca toate celelalte, o zi monotonă de primăvară, neînsemnată, abia începută, în care așteptam să intru în brutărie la ora opt și în care îmi petreceam ora sfântă, dinainte de lucru, la cafeneaua mea preferată de pe strada X. Singura diferență era intesitatea cafelei, care, de data asta, lăsa de dorit. Eram dezamăgit și priveam ba la chelneri, ba la ceilalti clienți încercând să le găsesc în priviri aceeași decepție. Poate e altcineva în spatele tejghelei sau poate s-au grăbit doar de data asta.

Acesta era motivul pentru care studiam atent zațul rămas încercând să-mi aduc aminte dacă în celelalte zile era aceeași cantitate. Dar oricât încercam să mă străduiesc era inutil, dându-mi seama că niciodată nu fususesem cu adevărat atent la un detaliu așa nesimnificativ.

De acea zi, alături de următoarele, îmi aduc aminte cu o reticență și cu o anumită tulburare în suflet. Cuvintele le înșirui cu greutate ca și cum le desprind cu greu dintr-un ungher al creierului din care au fost închise. Dar măcar se lasă desprinse. Măcar pot să înșir în cuvinte, propoziții și enunțuri ceea ce până acum n-am avut curajul să ating de parcă ar fi fost ceva sacru și privilegiat. Au trecut câțiva ani ca acea vreme să devină un trecut. Până acum orice amintire a acelei perioade îmi zguduia conștiința ca și cum s-ar fi întâmplat ieri. Nu puteam să scriu, nu puteam să analizez, nu puteam să mă introspectez. Îndepărtam gândurile cum îndepărtam muștele ce se apropiau de ceașca de cafea. Astăzi îmi amintesc cu mai multă îngăduință de acele zile, îmi dau voie să trec linia roșie ce mi-am impus-o între amintiri, ceea ce îmi permite să expun povestea zilelor cu pricina.

Cafeneaua era locul în care mă pregăteam sufletește pentru ziua ce avea să vină. La ora șapte fix eram mereu prezent la aceeași masă de lângă fereastră și comandam aceeași cafea la ibric cu caimac. O bunătate de cafea ce îmi gâdila gâtlejul și îmi încorda nervii. E datorită lui Cristian, coleg de muncă, faptul că am găsit-o. El mergea mai rar, cel mai adesea după-amiaza, și mă invita și pe mine. Obișnuia să bea cafea chiar și la ora șase-șapte seara și putea să doarmă imediat după dacă punea capul pe masă.

Era un coleg, aproape prieten aș putea spune, harnic și vorbăreț dar timid cu persoanele necunoscute. Totuși, eu am început ușor să merg în fiecare dimineața înainte de muncă dar fără să-i spun vreodată. Nu din cauză că nu apreciam compania lui ci pentru că simțeam că nu puteam să mă bucur de acea oră decât în singurătate. Probabil dacă ar fi aflat m-ar fi înțeles, dar nu mai apucasem să-i spun.

De la cafenea la brutărie nu făceam decât 10 minute, ceea ce îmi convenea. Devenise un ritual, nu puteam să ratez acea oră. Putea fi considerată parte din programul meu de lucru. Dacă ea lipsea, puteam să mă lipsesc și eu de muncă. Acea oră îmi dădea impresia că nu îmi iroseam toată ziua într-o căldură insuportabilă între aluat și pâini. Îmi dădea un dram de libertate dimineața pe lângă cea de după-amiază. Astfel orele de muncă erau încadrate în două părți libere ale zilei. Măcar atât să am, îmi spuneam eu atunci, că după orele de lucru mă întindeam în pat fie cu o carte sau fie cu telecomanda în mână.

În plus, adoram soarele de dimineață, la fel ca acum, cu razele lui precoce, slăbite, ce îmi mângâiau obrazul și îmi luminau masa cu ceașca de lângă fereastră. Zilele de iarnă, care abia au trecut, îmi permiteau să văd răsăritul până să plec, ce mă încânta și mai mult. Urmăream cu atenție ceasul și așteptam aparția exactă a discului roșiatic ce cucerea orizontul cu valuri aurii. Ajungeam să-l privesc până mă dureau ochii. În alte zile puneam plicul de zahar la limita dintre lumina și umbra de pe masă și calculam diferențele față de celelalte zile. Așa îmi petreceam timpul, cu tabuurile mele esențiale de dimineață care deveniseră o parte însemnată a zilei.

În acea zi, în timp ce examinam în amănunt fundul ceștii, văd cu colțului ochilui că se apropie de mine chelnerul, Mihai. Ne cunoșteam de câteva luni pentru că devenisem client fidel, un client solitar și nu foarte comunicativ, dar știa când trebuie să mă lase în vraja mea sau când e posibilă înfiripareа unei discuții. Azi era cea din urmă.

– Este vreo problemă? mă întrebă el șovăitor.

– Nu, Mihai, doar cafeaua mi se pare puțin mai slabă de cum o știam eu. Dar nu e căpatul lumii. Probabil a fost doar o greșeală de moment, îi spun eu și îi zâmbesc sincer.

Ochii îi sclipiră. Și-a dat seama că astăzi e una din acele zile în care am chef de vorbă. Nici nu mai așteptă, nu îmi dădu răspunsul ci se așează comod pe scaunul din fața mea. Atitudinea și înfățișarea i se schimbă astfel încât ai fi putut spune că era un client, dacă nu avea vestimentația specifică localului.

– Se poate?

– Sigur că da.

– Mirela, zise dându-și ochii peste cap. Toată sfiala lui dispăruse instantaneu. S-a certat cu șefa și acum face totul aproape în bătaie de joc.

Nu zic că a vrut să-ți facă intenționat cafeaua așa, ci doar că trântește, împinge sertare, pune apă de zici că aruncă o găleată din fântână. N-ai ce să-i zici. Ne-am obișnuit cu ea și știm că trebuie doar să o lași să-i treacă. Noroc că șefa e îngăduitoare și o apreciază. Știe că e sârguincioasă și că nu face pretenții. Are doar momentele astea mai rare când trece la polul opus. Dacă erau mai dese îți zic eu că nu mai era aici. Dar nu trebuie să-ți faci griji pentru că mâine o să ai cafeaua ta așa cum o știi.

Am aruncat o privire peste tejghea și am văzut-o pe fata roșcată, cu o față îmbufnată, ștergând aprig cu o cârpă interiorul unui pahar. Mă privi și ea pe mine, moment în care îmi întorc capul spre Mihai.

– Am înțeles. Oricum, ți-am spus că nu e o problemă. Iar în legătură cu Mirela, nu o cunosc personal să mă pronunț. Ce știu eu e tot ce mi-a zis tu de-alungul timpului. Sper să îi treacă supărările. Atâta timp cât rețeta magică rămâne aceeași și cafeneaua rămâne aceeași.

Amândoi râdem și ne lăsăm pe spate relaxați.

– În caz de se întâmplă ceva o să-ți fac eu personal cafeaua. Nu, nu poți să ne părăsești. Luă o pauză de câteva secunde în care privi spre geam melancolic parcă imitându-mi poziția și starea mea obișnuită. Nu e așa aglomerat după cum vezi. În afară de tine sunt cele două fete din colț cu latte-uri și bărbatul acela care vine la fel de des ca tine. Doppio comandă de obicei. De asta îmi permit să mă stau puțin acum. De la 8 încolo nu mai ai unde să găsești loc, îți spun.

– Îl cunoști?

– Pe bărbatul acela? Nu, nu personal dacă la asta te referi. Dar este și el un client fidel. Însă, spre deosebire de tine el chiar nu vorbește deloc. Nu scoate nici o iotă din gură. Nu-l critic, e strict treaba lui. Odată a venit aici cu soția lui. Să fi văzut, mai că îți venea să te prăpădești de râs, nici atunci nu a vorbit aproape nimic, chiar dacă nevastă-sa încerca să mai zică una-două.

Îl simțeam cum îi făcea plăcere să vorbească, să trăncănească despre orice îi venea în cap. Când ne-am cunoscut a fost șovăielnic, probabil din cauza diferenței de vârstă, eu fiind cu aproape 8 ani mai mare, el abia trecuse de 20 ani. După care limba i se deznodase și frazele curgeau șuvoi. Îi făceam pe plac în zilele în care simțeam nevoia de comunicare, pentru că era un băiat politicos care spunea numai adevărul, chiar dacă asta înseamna și anumite informații intime, din cafenea, pe care nu trebuia să le împărtășească altora. După câteva luni, știam de la Mihai fiecare tip de

cafea și fiecare angajat din cafenea, ceea ce mă apropiase și mai mult de acel loc.

– Ți-am mai spus, trebuie să încerci într-o zi altceva decât cafeaua asta. Știu. Știu că îți place mult, dar n-ai ce pierde dacă încerci ceva nou. S-ar putea chiar să te trezești că îți place mai mult decât cafeaua cu caimac. Uite, spre exemplu, avem un Marocchino cu o frișcă care...

Nu apucă să termine fraza că un țipăt nervos de bărbat îl întrerupse. Amândoi ne întorsesem capetele spre fereastră. Ce putea să curme calmul unei asemenea dimineți? Cine avea puterea necesară să se certe la o asemenea oră?

La primul etaj al clădirii de peste stradă stătea agățat la fereastră un bărbat chel cu o mustață ce îi acoperea jumătate din gură. Amândoi ne-am dat seamă ce el fusese vinovatul întreruperii noastre având în vedere fața roșie ca racul și mâna strânsă într-un pumn. Avea în jur de treizeci sau treizeci și cinci de ani dacă estimam bine de la depărtare, cam de vârsta mea.

Privirea lui mânioasă dădea în jos spre cineva care abia ieșise din bloc. Ușa de metal se închidea lent în urmă. El își continuă țipetele și de data asta am putut înțelege mai bine ce spunea.

– Treci imediat înapoi! strigă el. Dacă nu, nu-ți mai rămâne un singur fir de păr în cap.

Țipă fără să se gândească că îl auzea jumătatea de stradă. Vocea lui puternică răsuna în cafenea prin geamurile de sticlă și ușa închisă. Mâna îi flutura în aer și din depărtare îți amintea de politicienii ce țineau discursuri înflăcărate de la balcon pentru public. Eram sigur că și Mihai a înțeles ce vorbea având în vedere sprâncenele lui încleștate și ridurile ca niște râme.

În acel moment mi-am dat seama că își descărca plămânii la o femeie, cel mai probabil soția lui. Tot atunci a realizat și chelnerul, amândoi ridicându-ne în picioare să vedem mai bine victima. Era o femeie cu un păr șaten care părea neîngrijit din cauza firelor de păr răzlețe, zburând care mai de care în diferite direcții. Mă gândeam că probabil nu a avut timp să-și aranjeze părul în dimineață din cauza soțului ei bădăran.

– Hai să ieșim, hotărî atunci Mihai.

Amândoi am ieșit afară să urmărim de aproape drama. Cu toate că îmi displăcea și criticam mereu lumea care face cerc în jurul accidentelor sau bolnavilor, de data asta am simțit nevoia să fiu unul din ei, gândindu-mă totuși la sărmana femeie.

Pe stradă, îi vedeam fața pe jumătate roșie, pe jumătate palidă, cu ochii mari și lucioși. Stătea încremenită uitându-se când la soțul ei, când în lungul străzii, când spre noi. Era ca un animal ieșit din cușcă neștiind ce să facă. Apoi privirea ne-a fost distrasă, din nou, de soț.

– Te rog frumos să vii în momentul ăsta, cât vorbesc cu tine, înapoi în casă.

Acel „te rog" însoțit de vocea lui ridicată și o lovitură pervaz era ca o bomboană pe vârful unui bălegar. Simțeam sângele cum clocotește în mine. În fața mea vedeam o jignire care parcă mă implica și pe mine. Îmi venea să iau o piatră și să arunc spre geam dar asta nu ar fi fost decât o dovadă de nesimțire și din partea mea.

– Nu ți-e rușine, măi, prostovanule? replică dintr-odată Mihai.

Nu-mi venea să cred ce auzeam de la tânărul de lângă mine. Se schimbase în alt om. Toată stingherеala lui față de străini pe care o cunoșteam de atâta timp dispăruse și dăduse loc unei revolte interioare ce ieșea la suprafață. Îmi imaginam că în sufletul lui trebuie să fie o înfierbântare la fel mare ca și în mine. Ochii aveau o strălucire deosebită, proprie oamenilor care se emoționează rapid, iar gura îi era încleștată.

– Tu ce te bagi? Ți-a cerut cineva părerea?

– Nu. Uite că îți dau eu o părere gratis: Ești un nesimțit!

– Când ți-oi trage una și ție, poate îți înghiți cuvintele, țipă bărbatul mustăcios privindu-ne cu silă.

Mi-am dat seama atunci că a recunoscut fără rușine că și-a bătut soția.

– Haide, domnule, te aștept.

– Lasă-l în pace. N-ai ce să-i faci, așa e el, se auzi dintr-odată o voce în spatele nostru. Era domnul despre care zicea Mihai că nu vorbește deloc.

– Îl cunoașteți? mă băgai eu în discuție.

– Da. Stau la scara cealaltă. Așa îl apucă câteodată. Ultima dată s-a întâmplat la începutul lui februarie, dar seara târziu. Câteodată sărmana femeie trece prin niște zile cumplite cu omul ăsta. Nu ai ce să-i explici, nu ai ce să-i reproșezi. Au vorbit cu el destui vecini într-o anumită perioadă și tot atunci a venit poliția, când zgomotele nu se mai opreau. Era aproape zece seara. Ea se întorcea de la serviciu, probabil mai târziu ca de obicei, tocmai ca să-l evite, iar el era beat din cale afară și o aștepta. Urletele au apărut ca din senin, de ne-am speriat și eu și nevastă-mea. Te-ai fi gândit că se rezolvă, se jura în fața polițiștilor că nu o să se mai întâmple, dar știm cu toții proverbul cu lupul și năravul.

Băgă mâinile în buzunar și scoase o țigară pe care și-o aprinse relaxat și mulțumit de povestea lui. În timpul ăsta bărbatul în cauză închide fereastra violent.

– Oare o să coboare? întrebă Mihai.

– Nu. Doar gura e de el. Nu trebuie să vă pierdeți timpul cu astfel de oameni.

Atunci, femeia, cu ochii înlăcrimați, se apropie de noi ținând privirea în pământ. Tot corpul îi era cuprins de un sentiment de jenă ce se vedea în ochii aplecați, în mâinile contractate și apropiate ce se frecau una pe alta pe braț, în trunchiul încovoiat și tremurând și în pașii ei mărunți. Dacă ar fi putut să se șteargă de pe fața pământului pentru câteva momente ar fi făcut-o fără nicio reținere.

– Mă scuzați... O să stau puțin doar. La opt pleacă și... O să cumpăr o cafea dacă e nevoie.

Se adresa chelnerului. În ochii ei lărgiți găseam o tentativă de a-și ține în frâu lacrimile care i se adunaseră în tot timpul ăsta. Părul, așa zburlit cum era, mă atrăgea într-un mod curios. Era des și voluminos.

– Desigur. Intrați, vă rog! Chiar insist.

Bărbatul intră înainte ca Mihai să îi răspundă, ca și cum spectacolul era de mult terminat, iar eu îi urmăream pe chelner și pe femeie înăuntru.

Eram consternat, eram blocat cu mintea în acele câteva minute în care prădătorul țipa la pradă, evenimentele repetându-se încontinuu ca și cum așteptând o analiză mai riguroasă din partea mea. Nu le puteam scoate, nu le puteam opri nici dacă mă forțam. Nu mă credeam atât de emotiv și de aceea încercam să-mi amintesc de momente mult mai violente și mult mai dure care nu mi-au captat atenția la fel de mult. Poate era din cauza sărmanei doamne? Are ea ceva demn de milă în înfățișarea ei?

Avea o rochie de casă în dungi, mototolită la bază de un tic nervos de-al ei de a-și strânge rochia cu pumnii în astfel de momente. Mă uitam la ea cu milă dar și cu o stimă, în timp ce se îndrepta spre un colț al cafenele. Mă uitam ca la un om sărman, sfrijit dar totodată puternic. În conștiința mea răsunau idei care mai de care. Trebuia ajutată și călăuzită pe un drum pe care nimeni nu i-l mai propusese până acum.

Cuvintele clientului cunoscut de Mihai le socoteam inutile și indiferente. Cum a putut să ne spună să lăsăm acel om în pace? Cum poate să creadă că unele lucruri nu se pot schimba deloc? Poate mustăciosul era pierdut în fața unei schimbări dar femeia mai avea încă aripi pe care putea

să le folosească. Nu credeam în degradarea totală a femeii după o relație nereușită sau după un eveniment rușinos cu un bărbat oarecare cum erau descrise în unele romanele ale lui Jane Austen. Cu multă muncă și cu ajutorul timpului orice poate deveni trecut, orice poate fi îngropat în colțuri ale conștiinței și acoperit cu lespezi ale rațiunii. Poate că o femeie nu ar fi în totalitate la fel dar ar putea avea farmecul și senzualitatea specifică, cel mult cu mici reticențe dar măcar cu mai multă experiență.

Astfel, aveam în fața mea un caz psihologic, o victimă care putea fi ajutată de noi trei, sau măcar eu și Mihai, chiar dacă, probabil, fiecare avea ideile lui, noi eram cei care cunoșteam și ne revoltasem în același mod în fața celor văzute.

M-am uitat la bărbatul care intrase în cafenea și l-am văzut ducându-se înapoi spre locul lui, cum mă așteptam, cufundându-se în lumea lui tăcută și indiferentă. Mihai se apropie apoi de mine și se scuză că de-acum are mai multă treabă pentru că veniseră mulți clienți. Nici măcar nu o privi pe femeie și nici nu îmi dădu vreun sfat referitor la ea. Începeam să cred că pe el l-a interesat mai mult soțul și faptul de ai da peste obraz decât soția și sentimentele ei. Astfel, eram unicul din cafenea preocupat de această problemă.

M-am îndreptat singur spre dânsa și am invitat-o să ia loc alături de mine, masa mea fiind exact lângă colțul ei intim. Se așeză fără să răspundă, zâmbindu-mi gingaș dar rezervat. Eram impresionat de faptul că încerca, destul de bine, să ascundă durerea ei, cu toate că preferam și așteptam ca ea să se descarce.

– Alexandru, îi spusei eu întinzându-i mâna.

– ... , îmi răspunde ea politicos.

– Fac cinste cu o cafea. Ce doriți?

– Nu trebuie... Chiar nu e nevoie.

– Insist, insist. O să treacă timpul mai repede, numai că aș recomanda ceva mai slab ca să nu vă agitați mai tare.

– Ah, dar nu sunt agitată deloc. O să iau ce aveți și dumneavoastră. Firele singuratice îi jucau pe frunte la fiecare cuvânt.

Minciuna ei mă surprinse. Putea, de altfel, să-mi spună că cerul e roșu și avea aceeași credibilitate. Nu știam dacă să o interpretez ca o încercare de a-și arăta curajul sau ca un mesaj indirect prin care îmi arată că nu dorește să mi se dezvăluie.

Am început să o iau cu încetișorul.

– Vă doare ceva? V-ați lovit? întreb eu subtil încercând să evit întrebări directe.

– Nu, nu, mulțumesc.

– Dacă este ceva cu care pot să vă ajut vă sunt la dispoziție. Până la ora opt, la fel cât ați spus dumneavoastră mai devreme.

– Da... Cuvintele îi curgeau rar cu pauze mari între propoziții. Își îndepărtă ochii de privirea mea după care continuă. Pleacă la ora 8. Eu lucrez după-amiază. Când vin, câteodată doarme, câteodată nu.

– Înțeleg, înțeleg.

Mihai se apropie și îmi luă ceașca, moment în care cerusem încă una pentru dumneaei. El nu-și schimbă înfățișarea de față cu amândoi dar când plecă îmi zâmbi șiret.

– Totuși, începusem eu nemaiavând stăpânire, ați încercat vreodată să rezolvați conflictul ăsta supărător? Mă doare să văd o doamnă ca dumneavoastră suferind, adăugai eu.

– Ah...

Tăcu o vreme privind pe geam spre cerul portocaliu al răsăritului. Vedeam în ochii ei cum încearcă să se închidă într-însa. O priveam atent dar delicat. Stăteam cu coatele pe masă așa că m-am lăsat pe spate ca să-i ofer mai multă intimitate, să nu mă vadă ca un om care pune presiune pe ea. Am început să privesc și eu răsăritul. Priveliștea îmi făcea poftă de încă o cafea.

– Nu am ce să rezolv. Asta e viața, cu urcușuri și coborâșuri.

– Corect, nu vă contrazic. Unele coborâșuri sunt inevitabile, altele pot fi atenuate. Dar, într-adevăr, viața nu e ușoară.

– Mai ales când ai copil.

„Așa deci, cum bănuiam”, mă gândeam eu. Copilul era factorul care îi ținea nedespărțiți.

– Da, cred că e greu și cu copil, și cu muncă. La asta nu mă pricep mai bine ca dumneavoastră și nici nu cred că voi avea vreodată la fel de multă experiență. Păreți o mama cu un suflet bun.

Am tras aer în piept și am privit-o. Un surâs îi apăru pe față și chicoti inocent. Ridică din umeri și îmi spuse că la asta nu o să se împotrivească. Un alt chelner veni și îi servi cafeaua. Mihai era ocupat cu alți clienți în apropiere de tejghea.

– Probabil că dragostea e cea care v-a făcut o femeie bună și curajoasă.

Afirmația aceasta vagă putea avea multe sensuri, exact cum voiam, ca să ne păstreze în limita unei discuții generale.

Luasem o înfățișare detașată. Mă jucam cu un plic lunguieț de zahăr întorcându-l pe o parte și pe alta. Când așteptam un răspuns de la ea, privind pe geam și apoi uitându-mă la ceas, izbucni în șiroaie de lacrimi. Mult timp după aceea m-am întrebat ce șir de gânduri a curs în mintea ei în urma vorbelor mele.

Puse mâna sub frunte și aplecă ușor capul ca să nu o privesc în ochi. Dar plânsul zgomotos însoțit de sughițuri înfundate nu putea fi acoperit de nimic. Ochii mi se lărgiră și am început să transpir, mai ales că Mihai și bărbatul cel tăcut își ațintiră privirea spre noi. Mi-am încruntat sprâncenele o fracțiune de secunde lăsându-i să înțeleagă să își vadă de treburile lor ca de obicei. Voiam să par stăpân pe situație dar nu eram nici pe aproape. Începeam să regret că am deschis gura. Dacă am rănit-o pe femeia aceasta delicată care abia ce trecuse printr-un moment dificil? Dacă am pus mai multe paie pe foc?

– Nu știu, spuse ea scurt, dintr-odată.

– Nu știți?

– Nu știu dacă îl iubesc.

– Nu știți dacă vă iubiți copilul sau...

Dădu cu mână prin aer în semn că nu era vorba de copil și-și dezgolii ochii. Stratul lucios de pe ochi care reflecta culoarea aurie a răsăritului, ca un nou cer minuscul, îmi străpunse inima. Aveam în față o soră neajutorată căruia voiam să-i dedic tot ajutorul meu și nu o necunoscută.

– Pe el, pe soțul meu. Câteodată sunt sigură că nu, câteodată sunt sigură că da. Nu-mi dau seama dacă ce simt sunt cele mai sincere forme ale iubirii pentru un om care... nu mă înțelege în totalitate, sau reminiscențe ale unor vremuri și sentimente apuse.

– Vă înțeleg, spusei eu surprins de vorbele ei. Chiar dacă nu am experiența necesară pot înțelege în mare parte datorită cuvintelor dumneavoastră pline de afecțiune.

Bău forțat din cafea luând o înfățișare mai rece încercând să se calmeze și să-și stăpânească lacrimile. Mi se părea neobișnuit dar și amuzant că o persoană agitată bea cafea ca să se calmeze. Speram să nu se neliniștească mai tare din cauza ei și îi mulțumeam în gând Mirelei că a fost iritată azi și le-a făcut mai slabe.

– Dumneavoastră când ajungeți acasă? o întrebasem eu.

– Pe la opt-nouă seara. Câteodată îl găsesc dormind buștean cu o sticlă lângă el.

– Mă mir că există oameni care au puterea să fie atât de înflăcărați la o oră așa devreme.

Mi se păru că întrebarea nu picase bine. Ochii îi fugeau în altă parte și apoi îi fixă spre cafea. Voiam să caut un mod să redresez conversația și dintr-odată îmi picase o idee mai bună decât mă așteptam.

– Știți, dacă în zilele astea grele aveți nevoie de ajutor, de un sprijin moral sau măcar de un loc în care să vă adăpostiți în liniște în compania cuiva la fel de tăcut, eu sunt aici în fiecare zi înainte de opt dimineața. Câteodată merg și seara.

Adăugasem și ultima frază promițându-mi că o să merg diseară pe la cafenea. N-aveam nimic de pierdut, era locul meu preferat și puteam să-l chem și pe Cristian. Aveam să mă mai gândesc la ultima idee.

Colțurile buzelor i se ridicaseră pentru o scurtă perioadă de timp în semn de mulțumire.

– Sunteți un om cu suflet mare.

– Chiar nu e nevoie de cuvinte de laudă. Tot ce fac e să discut atunci când vreți sau să tac când doriți astfel. În plus, eu aici vin pentru că așa îmi place să îmi petrec timpul, nu mă încurcați cu nimic. Mă gândeam că poate ar fi o terapie bună pentru dumneavoastră. Masa aceasta este a mea în fiecare dimineață. Aș putea spune că îmi e rezervată pentru că Mihai, chelnerul care v-a luat apărarea adineauri, mi-o păstrează liberă, fără să îi fi cerut asta până acum.

Chiar dacă inițial mă îndoiam că ar vrea, crezând că ar prefera să se închidă în ea, să colinde străzile singură sau chiar să reziste curajoasă în fața soțului ei, părerea mi-a fost schimbată de chipul ei care parcă se înveselise dintr-odată.

Apucă ceașca cu ambele mâini și bău mai mult ca până acum. Pe buzele ei mari dar atrăgătoare rămăsese o umezeală.

– Să știți că vă mulțumesc foarte mult pentru ceea ce faceți, îmi spuse cu un ușor zâmbet pe față. Nu am mai vorbit de mult timp cu cineva despre asta și nici nu voiam să o fac. Am crezut mereu că dacă evit să îmi dezvălui gândurile o să mă obișnuiesc și nu voi mai simți vreo amărăciune în suflet. Chiar dacă nu v-am povestit mai nimic, simt că mi-am lăsat un bagaj de suferință aici pe masă.

– Mă bucur să aud.

– Vă cred și vă mulțumesc. Însă sper să nu mai fie nevoie să ajung așa dezmățată și speriată într-o cafenea. Mi-e o rușine imensă...

– Dar cum să nu. Sper și eu asta, de altfel. Poate nu o să mai fie nevoie de astfel de întâlniri neobișnuite și neprogramate. Sper la pace și înțelegere.

Spuneam cuvintele în timp ce o parte stingherită din mine nu le credea în totalitate. Gândul ăsta mă jena așa că l-am dat la o parte.

– Dar... Continuă apoi ea.

Vorbele le înghiți. Mă întrebam ce era în capul ei. În timp ce aveam ochii pe geam, meditând, am observat un domn chel ce se îndepărtase de ceva timp, mergând în pas alert pe trotuar. Mi-am dat seama că era soțul cu pricina. Am fost dezamăgit că nu l-am observat și am realizat că ea l-a văzut, mai ales că avea privirea spre intrarea de la bloc. Ezitarea ei era, după câte se pare, determinată de faptul că își văzu soțul la fel de nervos cum îl lăsase.

Nu am mai chinuit-o pentru câteva momente. În minte îmi jucau scene violente și respingătoare ce îmi creșteau mila față de ea și ura față de el. Îmi imaginam cum ar fi tras-o de părul ei voluminos și plăpând, care dacă n-ar fi fost abrutizat pesemne că era cel mai frumos din cartier. Sau nu, din oraș. Îmi imaginam cum ar fi pălmuit-o pe obrazul ei fin și inocent, sângele năpădindu-l și înfrumusețându-l, ca un contrast, ca un mesaj al frumuseții fizice pentru ura sufletească a soțului ei.

Închipuirile se opriră când o văzusem ridicându-se de la masă.

– Vă mulțumesc din nou și să știți că apreciez bunătatea dumneavoastră.

– Nu e nevoie, îi răspund dând din mâini. Vă doresc tot ce e mai bun.

Se ridică și își aranjă rochia și părul. Avea ceva în mișcările ei delicate care mă fermeca. Înainte să plece mi se mai adresă o dată după care ieși parcă renăscută.

– Mi-a plăcut mult cafeaua, mi-a spus.

Nu am mai răspuns ci i-am lăsat să înțeleagă ce vrea dintr-un zâmbet larg ce-mi ajungea până la urechi din care speram că am fost destul de explicit. Am urmărit-o cum ieșea din cafenea și intra înapoi în bloc.

După câteva minute Mihai veni cu nota de plată fără să i-o cer făcându-mă să cred că vrea să plec mai repede din cafenea, dar îmi spuse surâzând:

– Vezi că mai sunt câteva minute până la opt.

Mă ridicai una-două și îi întinsei banii pentru două cafele plus bacșiș direct în mână. Îmi luasem la revedere și îi mulțumisem că mă avertizase. Când părăseam cu pași rapizi localul îl văzusem pe bărbatul cu care formam trioul dramei. Fuma stând cu un picior în spate, rezemat de peretele

cafenelei, și cu mâna stângă în buzunar. Avea o atitudine de om trufaș. Îmi spuse pe un ton grav fără măcar să se uite în ochii mei:

– Mai bine să ai grijă de tine decât să te străduiești în van să-i ajuți pe alții. Sunt unii care merită și care acceptă ajutorul și alții care sunt pierduți și demni de milă. Asta e părerea mea.

Trăgea câte un fum și se uita spre fereastra de la care coborâseră zgomotele enervante de astăzi. Îmi întorsesem și eu capul iar ecoul țipetelor îmi răsunară în cap.

Am crezut că a ascultat tot ce am vorbit cu biata femeie. Sau poate era o simplă coincidență și el încercă să-și etaleze filozofiile de viață. Erau multe de argumentat dar n-am stat să-mi mai bat capul știind că mă grăbesc. Nici nu doream să mă contrazic cu cineva pe subiectul ăsta. Ca cineva să-și fi creat o părere și să fi fost cu un pas mai aproape de adevăr trebuia să fi avut măcar câteva secunde în intimitatea victimei. Îi spusei un „probabil" fără vlagă și îmi luasem tălpășița spre brutărie.

Îmi era milă de cei doi. Ei n-au văzut nimic într-însa. Ei n-au înțeles ce trebuie din toată situația.

II

Îmi terminasem munca la ora cinci. Mișcările îmi veneau automat fără să mă gândesc o secundă la ceea ce făceam. Întorceam evenimentele pe o parte și pe alta așa cum făceam cu aluatul. Aveam idei care se interschimbau, păreri de care mă deziceam, închipuri cu diferite schimbări de situație și finaluri fericite sau triste. Mă imaginam un doctor de suflete. Mă imaginam un reper moral la care putea lumea să apeleze. Spre final mi-am zis să iau o pauză de la fantezii și să îmi adun gândurile acasă.

Seara trecuse la fel de repede ca orele de muncă. L-am invitat la cafenea pe Cristian care vorbise tot timpul despre modul în care trebuie construită o casă și diferențele dintre casele americane și cele românești. Totul pornise din prima secundă în care ne-am așezat, când la radio anunțase un uragan ce se îndrepta spre Carolina de Nord.

Chiar dacă sunt un om tăcut în majoritatea timpului, când se infiripă o conversație încerc din răsputeri să o mențin cel puțin la nivelul de plutire. Politețea mă obligă. În acea seară abia dacă am înțeles jumătate din frazele lui Cristian. Ochii îmi alunecau mereu spre blocul de vizavi oricât îmi

spuneam că e inutil să o aștept cu asemenea emoții. Și de ce așteptam? Mai bine mă rugam să nu iasă, să nu fie din nou bătută de soțul ei.

La ora zece și jumătate eram acasă. M-am întins pe canapea, am deschis televizorul și apoi l-am închis înapoi. Am luat o carte de Tolstoi în mâini dar nu am ținut-o mai mult de câteva minute. Oricât încercam să mă mențin atras de firul povestirii nu reușeam.

Mi-am golit mintea și m-am hotărât să îmi pun în ordine toate gândurile. Voiam să disec fiecare idee în parte. Ce voiam de fapt de la evenimentul ăsta care probabil se terminase la fel cum începuse? Să ajut. De ce voiam să ajut? Pentru că o persoană oarecare avea nevoie de ajutor și eu aveam capacitatea să i-o ofer. Aș fi câștigat ceva de pe urma aceasta? Deja simțeam că mi se înnoadă rațiunea. Probabil că da. De fapt, e sigur că da. Mă așteptam ca o creangă din copacul vieții mele să înflorească. Doream ca dragostea de viață să crească printr-o schimbare, prin a dărui mai multă bunătate în jur, sau cel puțin unei singure persoane, prin a mă ocupa de altceva în afară de muncă, prin a-mi crește cu un dram mândria, prin a-mi imagina că devin altcineva.

Totodată, îmi spuneam, toate astea nu anulau fapta mea. Voiam să o ajut și cu asta, basta! Ceea ce câștigam eu eram infim față de ceea ce ar fi putut câștiga ea dacă viața i-ar fi continuat precum îmi imaginam eu. Ce-mi este un zâmbet în plus dimineața față de o mamă și un fiu care își recâștigă fericirea? Nu știam nimic de copil dar îmi imaginam că trebuia să sufere.

Apoi îmi apărea chipul ei în minte. Ochii mari și captivi într-o față rotunjoară cu buzele voluminoase. Dar ceva nu era cum trebuie. Oricând mi-o imaginam, îmi apăreau acele semne ale neglijenței, ale abrutizării. Era mereu în ipostaza de victimă cu părul ciufulit și cu fața roșiatică care mă impresionau și, aș putea spune chiar, mă atrăgeau. O acceptam ca o frumusețe neobișnuită a victimei, a suferinței și a tristeții.

Acea femeie curajoasă era un simbol al nedreptății și eu mă simțeam un stâlp al justiției. Aveam nevoie unul de altul.

Dar nu poți obliga pe nimeni să accepte un ajutor. Cele mai mari schimbări ale vieții apar spontan și eu încercam să schimb două vieți în câteva zile. Trei vieți cu tot cu fiul ei. Sau era fiică? De aceea m-am dezbrăcat de hainele de afară la fel de repede și brusc ca de cele gândite mai sus și am zăcut gol în pat cu mintea la fel de goală. Nu a mai durat mult până când am adormit liniștit fără să visez nimic toată noaptea.

A doua zi dimineață norii înveliseră cerul și îmi furaseră plăcerea aurie de dimineață din cafenea. Seara trecu fiind la fel de anostă ca orele timpurii ale dimineții. Nu l-am mai invitat pe Cristian deoarece n-aș fi putut accepta ca el să fie între noi în cazul în care ea ar fi venit. Ar fi ca a treia roată la bicicletă. Când i-am povestit întâmplarea cu o seară înainte, rezumând-o în câteva cuvinte, nu părea foarte impresionat de situație. Probabil ar fi mai stângaci de față cu ea și prea vorbăreț. Mă simțeam mai bine să mă știu singur alături de acea doamnă, ca să o spun pe drept.

Dar pe cât mă gândeam la Cristian, pe atât eram sigur că nimic nu se va mai întâmpla, mai ales după ce au trecut trei zile, dimineață și seară, fără vreo mișcare din partea cealaltă a străzii. Eram doar eu și cafeaua sau eu și un fresh de portocale la orele serii. Am continuat să merg seara, în acele zile, ca să nu o dezamăgesc în caz de se ivea și eu eram absent. Apoi am revenit doar la diminețile de altădată.

Cu Mihai nu am mai avut ce să vorbesc așa că am rămas cu ochii în zare, privind spre intersecție unde, între blocuri, vedeam dealurile binecunoscute de mine, îndepărtate, sub cerul îngălbenit. Natura o vedeam încadrată între două pete cenușii de blocuri învechite. Pe dealurile acelea, ca mici țepi ce împungeau văzduhul, se vedeau case și puțini copaci, două-trei lumini palide și o biserică cu o turlă impunătoare. Nu de puține ori mi-am dorit să fiu în acea lume, care pe cât de apropiată era, pe atât de depărtată mi se părea. Voiam să stau în turla bisericii, aproape de un clopot imens, și să privesc de acolo orașul, blocurile și cafeneaua.

Totul lua dimensiuni enorme în jurul meu. Blocurile, dealurile, mașinile, norii, totul mă cuprindea și mă trăgea afară din lume, îmi deconecta conștiența principală rămânând doar cu ochii funcționali, adânciți în zare, și cu un fel de subconștient care zbura haihui când pe un bloc, când lângă o pisică, când lângă ușa cafenelei tocmai deschisă. Da, ușa cafenelei care acum se închidea de femeia cu părul șaten pe care o uitasem de câteva minute.

Inima a început să îmi bată mai tare dinainte să aflu cine este, de parcă ea stătea pregătită în așteptarea ei în timp ce mintea îmi era pe coclauri. Am văzut că în ochi avea acel luciu ca data trecută, deci venea din același motiv. Mâinile care îi tremurau îmi confirma acest lucru. Părul îi era mai puțin zbârlit iar acum era îmbrăcată într-un tricou violet și pantaloni lungi ca niște pijamale.

Am simțit o plăcere vie când am revăzut-o încât am schițat un zâmbet fără să-mi dau seama cât de nepotrivit era într-un moment ca ăsta. Am avut noroc că nu l-a văzut sau că nu l-a luat în serios.

– Luați loc, i-am spus ridicându-mă și oferindu-i scaunul din față.

Se uita la mine în timp ce se așeza, cu toții mușchii feței contractați, ținând în ea lacrimile. Totul îmi aducea minte de data trecută.

– Nu se mai poate, doamnă, zisem eu.

Dădu din cap.

– Mă gândesc la binele dumneavoastră. Mă gândesc la copilul pe care îl aveți. Mă gândesc la fizicul pe care îl aveți, care e puternic, nu neg, dar cât poate rezista? Nu știu sigur dacă v-ați gândit la toate posibilitățile pe care le aveți. Ne-am putea gândi împreună la câteva metode prin care să nu mai suferiți, să faceți ceva măcar temporar. Știu că sunt un străin pentru dumneavoastră dar credeți-mă că sunt oameni pe lumea asta care se pot dedica unei cauze bune. Oameni care vor să-i vadă pe alții zâmbind din nou. Când ați zâmbit ultima oară?

Ridică din umeri ușor. Buza de sus îi tremura spasmodic.

– Chiar aș dori să vă văd zâmbind. La fel cred că vrea și copilul vostru. Să-ți vezi mama tristă nu e bine. Nu, îl poate afecta și pe el. Mă apropiasem punând coturile pe masă. Eu sunt sigur că e un copil la fel de minunat și drăguț ca mama lui.

Reușisem. Zâmbi ca un copil.

– Nu v-am întrebat. Băiat sau fată?

– Fată, îmi spuse ea deschizându-și în final buzele.

– Ah! Mamă și fiică. Cred că sunteți ca în oglindă.

– Nu are ochii mei dar restul feței îmi seamănă. Mulți îmi spun așa. E un copil dulce pe care îl iubesc și aș da orice să nu sufere vreodată.

În sfârșit o făceam să vorbească. Mișcările buzelor și ochilor mă vrăjeau. Aș fi lăsat-o să vorbească câteva ore întregi, despre ea sau el, despre casă sau copil, în timp ce eu aș fi privit-o îndelung ca pe un tablou. Dar eram cel care trebuia să o ajute și nu puteam să tac. Mi-am amintit atunci că i-am zis ultima dată că voi tăcea dacă e nevoie iar eu mi-am dat drumul gurii necontenit. Nu știam dacă am procedat corect dar având în vedere că a ajuns să îmi răspundă liniștită, am îndepărtat gândul.

Am vorbit câteva minute despre frumusețea fetei sale care avea în jur de opt ani. Abia începuse școala și nu suferea din pricina celor întâmplate pentru că nu aflase nimic. Apoi mi-a povestit cum el s-a enervat că nu avea

pregătită mâncarea la timp și hainele nu îi erau scoase. Îmi explica îndelung cum că de când fiica ei era la școală îi venea foarte greu să se ocupe de toate cele la fel de rapid.

Am încercat să o întreb cum evoluase toată situația iar după ce mi-a spus că o trase de haine și de păr, a început să lăcrimeze. Atunci i-am zis să uităm de subiect și am băut în liniște cafelele privind pe fereastră. După câteva minute i-am propus câteva idei.

– Dacă se întâmplă din nou ar fi recomandat să sunați la poliție. În caz de nu puteți, veniți aici sau vorbiți cu un vecin. Ați spus că data trecută s-a calmat după ce a venit un polițist la voi.

– Era totuși destul de nervos și după aceea...

– Da, dar măcar nu a mai recurs la violență. Așa reușiți să vă calmați, să nu mai stați ca pe ace în preajma lui și să vă vadă și fiica dumneavoastră mai fericită.

Mihai trecu și șterse masa din spatele meu.

– Dacă evenimentele iau o întorsătură nefavorabilă încât să vă afecteze sănătatea aș putea spune chiar să părăsiți casa împreună cu fiica. Cred că trebuie să vă impuneți anumite limite de care să nu se treacă deloc. Altfel începeți să vă obișnuiți cu mai multe din partea lui. Apoi și el va realiza că i se permit mai multe. Înțelegeți, nu? E ca un cerc vicios fără scăpare. Știu că momentan vă gândiți că poate va trece de la sine, că e pentru binele copilului, dar orice este posibil și nu cred că vă doriți asta.

Clătină din cap și îmi răspunse.

– Dar nu am unde să mă duc. Părinții stau la mare depărtare iar eu trebuie să fiu în oraș pentru muncă și mai ales pentru școala fiicei mele.

– Eu stau singur într-un apartament de două camere. Sunt tăcut ca un pensionar și nu m-ar deranja să ocupați o cameră.

– Oh! Nu, nu, mă întrerupe ea.

– Nu vă sfiiți. Este doar o propunere în caz de urgență pentru o perioadă temporară.

– Nu aș vrea să vă deranjez indiferent...

– Ce deranj? Nu e deranj, v-am spus. Rămâne la stadiul de propunere, cum ziceam. Nu vă obosiți să vă scuzați.

Nu a mai răspuns. Am continuat să vorbim despre alte eventuale situații și scăpări. Încercasem să o citesc, să îmi dau seama ce părere a avut de propunerile mele, mai ales ultima. Nu părea să fie surprinsă în mod plăcut,

să o văd vizibil încântată, dar nici nu am văzut-o încruntându-se sau făcut vreun gest de stânjenire.

Nici nu realizam cât de repede se ridica soarele. Timpul trecea pe lângă noi lăsându-ne cuprinși în discuții care mai de care. Cum am ajuns să vorbim despre taxele universitare? Parcă era vorba de relația mama-copil. Dar înainte? Nu mai știam. Cert e că întâlnirea avea să fie încheiată. Când mă gândeam la orele de muncă ce urmau îmi venea să fug acasă și să-mi cer o zi de concediu sau să mă prefac bolnav.

– Mă bucur nespus că ați fost aici pentru mine.

Zâmbise atât de larg că îi văzusem toți dinții. I-am spus că nu are pentru ce și am continuat să sorb din ce a mai rămas în ceașcă cu fața ei întipărită în minte. Intrase în bloc la fel ca data trecută, fără să mai fie agitată și rezervată.

Aș fi vrut să mai stau dar mi-era imposibil așa că l-am chemat pe Mihai să-mi plătesc cafeaua. De data asta ea nu a acceptat să i-o plătesc oricât insistasem. Chelnerul se apropie dar înfățișarea lui îmi spunea că nu avea de gând să ia banii și să plece. Cum am bănuit, el venise cu nota dar se așezase pe scaunul pe care a stat ea.

– În ce te bagi, moșule?

– Poftim? Nu mă bag în nimic. Credeai că îmi fac ceva planuri cu doamna? Să ies la un restaurant când ea abia respiră normal la cât de agitată e?

Râdeam de întrebarea lui și surâse alături de mine.

– Bine, bine, dar totuși am auzit de ceva în legătură cu apartamentul tău, camera, nu?

– Era o propunere în caz de relația dintre ei se degradează și mai mult iar soțul ei ajunge să o bată și mai tare, îi spun eu nonșalant.

Nu-mi plăcea să folosesc cuvintele acestea grosiere dar voiam să-i par detașat lui Mihai. El deveni mai serios.

– N-aș vrea să o las să îi fie afectată sănătatea, am continuat eu apoi.. Tu ce zici? Doar nu e o propunere exagerată. Ar fi oricum ceva temporar.

– Mi se pare că ești foarte bun cu dânsa. Îmi place că vrei să ajuți pe cineva care suferă atât de mult. Mi-ar plăcea să mă implic și eu. Nu foarte mult. Strict cu câteva vorbe acolo. Dar nu aș reuși ca tine, asta trebuie să îți spun. Am impresia că tu iei totul chiar foarte în serios din ce am auzit fără să vreau. E de apreciat, numai să ai grijă. Pe de-o parte ideea mi se pare bine intenționată, pe de altă parte ar putea face mai rău. Cum s-ar simți fiica

ei într-o casă străină? Ce va gândi soțul ei dacă lipsește una sau două săptămâni? Să zicem că o să-l mintă că a stat la un hotel, poate nu știe câți bani are exact. Dar dacă devine mai rău? Dacă acele zile sunt o lovitură în orgoliul lui și atunci când ea se întoarce acasă, așteptându-se la un soț liniștit datorită timpului trecut, dă de un nebun?

– Putem inventa nenumărate posibilități. Dacă ea vine în cafenea și el o urmărește înăuntru? Dacă merge la locul ei de muncă și face un scandal acolo? Nu cred că trebuie să exagerăm chiar așa. Situația nu e disperată. Adică e rea, clar este nesatisfăcătoare, dar nu cred că el e chiar omul pe care ți-l imaginezi. Amintește-ți ce ne-a zis clientul acela, numai gura e de el.

Îmi părea rău că acum îl subestimam pe soț când cu câteva minute înainte încercam să-l scot cât mai rău în ochii ei.

– Orice poate lua o întorsătură neașteptată, continuă el. Nu trebuie să te joci cu focul. Eu mai cunosc câțiva dintre ăștia. Crede-mă că așa e și cu soțul Mirelei. Nu ți-am povestit până acum dar și ea a avut o perioadă foarte grea în viață. Numeroase chiar. De ce sunt așa mulți nebuni din ăștia? întrebă ca o paranteză. Credea că s-a liniștit la un moment dat și că își permite orice cu el când deodată, poc, o mână i-a întors capul. În fața ei un bărbat solid avea un acces de furie. Bănuiesc cum sunt ăștia. Nu cred că în mintea lor e ceva ce rămâne la același nivel, ci au niște concepții pe care și le schimbă după bunul plac. Mai întâi dau un bobârnac și spun că e glumă care se mai face. Apoi urmează palmă și la final vine un pumn pe care îl consideră necesar pentru a-și arăta puterea și a-și calma consoarta. Nimeni nu știe exact dar au ei argumentele lor pe care dacă le asculți te uimesc.

Tot ce îmi spunea era cât se poate de adevărat, chiar dacă mușchii feței îmi erau încordați exprimându-i dezacordul. Mă simțeam deranjat de vorbele prin care îmi spuse că luam totul mai în serios decât trebuie și că planul meu nu îi surâdea în totalitate.

– Așa o fi, dar una nu o face pe cealaltă adevărată. Ar putea să devină un nebun și jumătate dar nu l-am lăsa. În timp ce ea e plecată se poate face ceva și cu el. Nu știu ce încă dar sigur se poate face ceva.

Am terminat de vorbit despre subiect imediat după și am plătit consumația. Chelnerul meu mi-a urat succes în ceea ce fac dar se vedea că nu era de acord în totalitate.

M-am uitat la soarele înalt pe cer și apoi la ceas. Am remarcat că întârziasem deja vreo zece minute. Nu am încercat să accelerez pașii, aș fi

inventat o scuză oricum. Puțin îmi păsa în acest moment de muncă și de șefi.

Mergeam ca într-o plimbare urmărind porumbeii pe trotuar și admirând fiecare nor. Ce inocent era totul. Ziua era răcoroasă exact cum îmi plăcea mie. Vântul îmi vâjâia plăcut în urechi. Îmi priveam reflexia în fiecare geam al magazinelor și îmi vedeam ridurile adânci de pe frunte. Mă uitam întrebându-mă unde am ajuns la sfârșitul a peste trei decenii.

Oscilam între imaginea ei și cuvântarea lui Mihai. Prima mă încânta, îmi ridica colțul buzelor, îmi mângâia amorul propriu, a doua mă îmbufna. De ce trebuia ca el să se amestece în treaba asta? Nu se amestecase propriu-zis dar trebuia să-și țină părerile pentru el dacă a refuzat să-i acorde vreun ajutor de la bun început. Eu am rămas singur atunci și singur vreau să rămân de acum. Doar eu cu gândurile mele. Și ea.

Ea mi-a înseninat ziua. Din primul moment în care a pășit în cafenea am știut că va fi o zi bună. Îmi ignoram acea parte din mine care îmi atrăgea atenția zilele trecute că o așteptam și pe ea, ca femeie, și nu doar conflictul ei. Odată așezată, n-am mai negat nimic. Mi-am lăsat sentimentele să zburde libere. Aveam în față o femeie a cărei frumusețe iradia în toată cafeneaua. Urechile ușor ascunse sub păr, gâtul subțire, degetele fine, genele umezite de lacrimi, toate în bătaia unor raze fragile construiau un tablou unic demn de Luvru. Îmi imaginam privirile celor din cafenea ațintite asupra noastră și le bănuiam invidia.

Am constatat apoi că principalul motiv care ne aducea împreună nici nu îmi trecuse prin minte până spre seară. Pe drum și la brutărie îmi stăruia în gândire doar ea însăși. Nu a apărut el sau vreo palmă, vreun țipăt, nici măcar copilul. Am avut o mustrare de cuget pe moment dar apoi am rămas doar eu și gândurile bune ca un copil care alege doar dulciurile. De ce trebuia să-mi impun anumite limite? Ceea ce simțeam era mai adevărat decât tot ce am încercat să raționalizez până acum. Îmi dădeam drumul unor frustrări interioare și îmi contraziceam păreri ce abia le împărtășisem zilele trecute. Primeam cu brațele deschise orice gând oricât de necurat ar fi fost. Răspundeam oricărei întrebare, în afară de una. Ce este totuși ceea ce simt? Neimportant.

Importantă era noua idee ce îmi încânta sufletul. Pe cât de bizară ar suna în mințile altora pe atât mă desfăta. Aș fi eu fericit, ar fi ea fericită. De ce ar trebui să continue să trăiască într-o panică și suferință continuă? Ce o făcea să stăruie într-o relație patologică? Nimic logic. Doar frica, obișnuința,

teama de a începe o nouă viață. Trebuia să îi spun neapărat. Nu mai puteam aștepta o zi. Trebuia să se despartă definitiv de soțul ei și să plece de acasă. Trebuia să vină la mine, dacă accepta.

Da, asta ar fi o schimbare benefică. I-ar aduce viața la un nou nivel. Nu exista nici cel mai mic argument că n-ar fi mai fericită. Ar putea să trăiască pe placul ei, ar putea să se plimbe, să cânte, să să-și crească fata în liniște. Iar eu aș ajuta-o, i-aș fi o mână de ajutor permanentă. Aș înțelege-o, aș respecta-o, aș liniști-o.

Mi-aș schimba locul de muncă cu ceva mai profitabil. Până acum nu mi-am dorit o schimbare pentru că nu avea ce face cu banii. Motiv pentru care nici nu mă gândeam la vreo demisie. Toată ziua mi-o petreceam lenevind. Aș munci de două ori mai mult pentru ea și fiică. Aș munci noaptea ca ziua să îi văd umerii subțiri și vocea plăpândă. Nu numai ea ar avea o viață nouă a căror beneficii s-ar observa din primul moment în care și-ar părăsi bruta dar și eu mi-aș călca în afara cărării monotone pe care o bătătoresc de peste zece ani. Astfel aș avea o familie la care să țin mai mult decât mine. Am fi două ființe renăscute ca într-un final de basm.

Nu o cunoșteam încă pe fiică dar sigur m-ar fi plăcut. Ce putea fi de apreciat la acel om violent? Un bărbat care își lovește nevasta poate spune că își iubește cu adevărat familia? Iar în familie e inclus și copilul. Este el drăgăstos cu fata lui?

Apoi mustața lui. Ce hilară.

Îmi petrecusem noaptea în plăsmuiri care mai de care. Ce-mi trecea prin minte nu mai avea niciun sens. Eram din ce în ce mai puțin conștient, la limita dintre treaz și somn. Mi-l închipuiam pe soț rămas singur, inventam dialoguri, reproșuri, îl criticam și îi demonstram că viața ei avea să ia o întorsătură cum nu și-ar fi imaginat vreodată. Nu puteam să dorm pentru că săream de la o idee la alta, ele veneau și plecau la fel de repede ca valurile la malul mării. Să fi fost abia spre mijlocul nopții când avalanșa de gânduri se opri brusc și am căzut într-un somn la fel de bogat în imagini ca seara.

III

Alarma ceasului mă trezi subit. Sunetul aspru parcă venea din fundul pământului. Abia reușisem să mă odihnesc și dacă nu mi-aș fi amintit deodată de cele întâmplate aș fi sărit peste ora petrecută la cafenea, pentru

prima dată. Dar nu era un moment în care să chiulesc, chiar dimpotrivă. Putea să vină atunci, a doua zi, a treia zi, peste o săptămână, dar eu trebuia să fiu prezent.

Am făcut cele necesare de dimineață și în câteva minute eram în cafenea. Chelnerul îmi zâmbi detașat și dădu din cap. Îmi dădea impresia că uitase de orice discuție.

Cafeaua veni ca o bomboană pe tort la vremea frumoasă, cu cerul complet senin, în care soarele își pregătea razele ascuțite ca să-l monopolizeze pe parcursul zilei. Oamenii de pe dealurile din depărtare probabil deja munceau cu râvnă. Peste câteva zile soarele avea să răsară mai în nord și să cuprindă turla bisericii. Era o priveliște pe care o vedeam doar câteva zile, de două ori pe an. Dacă aș fi avut talent la pictură acel peisaj ar fi fost prima mea încercare. Mă bucuram de cele mai simple lucruri, dar asta și deoarece nu puteam spune că aveam o viață complicată.

Dar acea căldură sufletească a fost rapid înăbușită când am văzut-o pe ea ieșind plângând din scara blocului. Nu-mi venea să cred că se întâmplă așa repede. Chiar dacă o parte din mine spera să o revadă, nu aș fi bănuit că va fi chiar a doua zi. Iar de data asta tristețea i se vedea de la depărtare. Dacă până acum dădea impresia unei femei puternice care își ține în frâu suferința și nu și-o arată în public, acum era ca un copil ce sughița printre lacrimi și nu se mai obosea de ochii lumii. De aceea când intră și veni spre masa la care stăteam, toți clienții își întoarseră capetele spre ea și apoi spre mine. Mă simțeam privit din toate părțile și aș fi dat orice, în acel moment, ca în cafenea să fi existat un separeu.

Cum s-a așezat am început să o calmez, repetându-i calm să se liniștească, de parcă ar fi ajutat-o cu ceva vorbele mele. Când am văzut că nu are niciun rost să mai încerc am lăsat-o să-și descarce toate lacrimile în timp ce folosea șervețel după șervețel. O priveam abătut încercând să bănuiesc ce se întâmplase de data asta.

– A văzut Ela, îmi spune ea după ce se mai liniștise.

– Ela? întreb eu neștiind la ce se referă.

– Fata mea.

Atunci fața mea luă o expresie iritată. Intuisem la ce se referă și apoi îmi confirmă. Avuse loc un nou scandal în care soțul o lovise violent numai că de data asta era și fiica ei de față. El nu a mai ținut cont de prezenta ei și a început să o certe pe soție din cauza unor banalități, după care a lovit-o.

Chipul copilei, după cum îmi spuse ea, era plin de spaimă. A fugit în camera ei și cu greu a mai acceptat să plece la școală. Îmi descria cât de dificil i-a fost să se ducă în camera ei ca să-i explice ceea ce se întâmplase, din cauză că nici nu știa cum să-i vorbească fără să o sperie mai mult și, mai ales, că abia se putea calma pe sine după cele întâmplate. Cum să-i explici unui copil un asemenea comportament? Fie îl justifici pretinzând că ar fi ceva normal, ceea ce ar fi stupid, fie îl condamni și astfel află acesta că e o problemă între părinți iar tatăl nu reacționează tocmai corect.

N-a stat să-mi povestească exact ce îi zise, ci mi-a spus doar că abia a reușit să-i vorbească logic și coerent. Nu-și putea aduna gândurile deloc. Tremura în fața ei de parcă ea ar fi fost copilul. Au ajuns să plângă amândouă una în brațele celeilalte în timp ce bărbatul mai trăncănea în camera cealaltă.

Toată expunerea ei mă emoționase deosebit de mult. Transpirasem sub cămașa și abia mă puteam stăpâni să nu intervin în fiecare moment cu câte o remarcă. N-am mai acordat atenție oamenilor din jur. Puțin îmi păsa că unii ne priveau atenți și își ciuleau urechile ca să audă ce vorbea. Eram doar eu și ea.

Tot atunci a fost momentul în care amândoi am renunțat la pronumele de politețe. Relația noastră se întărea inevitabil. Deveneam din ce în ce mai apropiați. Dar nu era momentul să mă gândesc la asta.

– Cred că acum chiar e momentul în care trebuie să spui stop, îi răspund eu după toate cele auzite.

– Cum?

– Nu încape nicio îndoială că trebuie să depui o plângere la poliție. Nu, nu doresc să aud altceva, i-am spus eu când am văzut că vrea să mă contrazică, ești o victimă și trebuie să accepți asta. Trebuie să conștientizezi că ceea ce se întâmplă e ilegal. Trebuie să pui problema și în felul ăsta, pentru că doar așa o să te oprești în a subestima situația. Bine, probabil după ce s-a întâmplat astăzi nu mai ai aceeași opinie la fel ca zilele trecute. Dar tot trebuie să analizezi bine situația. După toate acestea, o întreb eu lent și cu emfază, cât crezi că mai merită să fii lângă el?

Mă privea întrebătoare. Nu știam ce e în mintea ei și cât de mult și-a schimbat sentimentele față de el în ultimul timp. Probabil nici ea nu știa, era într-un moment al vieții în care nu se cunoștea nici pe sine. Nu mi-a răspuns la întrebare de aceea am luat-o pe un alt drum prin care să o conving.

– Haide să mergem acum la poliție. Ce zici? Te însoțesc. Îți dau curaj și te sprijin. Poate singură nu ai curajul necesar, poate te duci până acolo și renunți. Nu ai nimic de pierdut. Dacă va avea ceva de spus n-are decât să o spună iar dacă are curajul să meargă mai departe... Nu, nu cred că va mai îndrăzni. Mai ales când aude că ai depus plângere. Se poate ajunge și mai departe și iese foarte rău pentru el. De altfel, oricând pot să te apăr. Mă refer chiar la orice oră. Pot chiuli de la muncă destul de ușor, fără să mă afecteze, și putem să ne întâlnim oricând lucrurile nu evoluează cum ne așteptăm. Îți dau și numărul meu mai târziu. Să-mi amintești. Nu se poate altfel.

Apoi trebuie să-ți acorzi timp. Trebuie să te uiți în viitor, trebuie să te introspectezi și să vezi părțile bune și părțile rele din toată relația ta. Nu aștepta timpul să calmeze lucrurile. I-ați toate ideile și înșiră-le pe o foaie. Te-aș putea ajuta și eu dar nu vreau să te influențez.

Am vorbit atât de înflăcărat de parcă aș fost implicat cu tot sufletul în viața ei. Nu voiam să îi las o urmă de îndoială cu privire la intențiile mele, voiam să fie sigură că îi doresc tot binele și voiam să o conving să facă ceva chiar atunci. Așteptam rezultate pe moment, simțeam că nu mai puteam aștepta nici o zi. Orice amânare înseamnă o îndepărtare de la un moment decisiv în viața ei. Iar acum se potrivea cel mai bine. Era implicată fiica ei, iar asta o făcea să sufere mai mult ca niciodată. Acum era timpul ca cineva să o facă să-și deschidă ochii. Daca nu reușeam acum, nici că se mai întrevedea vreo posibilitate. Doream să văd schimbarea pe moment și nu doar în legătură cu ea, ci în legătură cu noi.

O cercetam cu ochii în încercarea de a vedea orice urmă de aprobare pe fața ei. Încă nu luase o decizie. Probabil în mintea ei aveau loc dezbateri dintre ea cea de acum și ea cea din trecut. Îmi dădeam seama că nu erau decizii ușor de luat și probabil eu îi amplificam nesiguranța și incertitudinea în care trăia dar speram ca toate astea să o aducă spre un final bun cât mai curând.

După ceva timp își întoarce privirea de la geam spre mine.

– Bine. Hai să mergem, îmi zice ea cu o față serioasă.

Simțeam că am învins într-o bătălie. Chiar dacă știam că pun presiune pe ea și o grăbesc spre o decizie atât de importantă, totul avea să fie în favoarea ei. Eram sigur de asta.

– Nu-ți fie teamă. Cele mai importante decizii se iau când nu te aștepți, îi spuneam eu în timp ce ieșeam din cafenea.

Mihai ne privi mirat atunci când am plătit consumația. Mai erau peste 20 minute până la ora opt și eu am ieșit alături de ea pe un drum comun. Am privit înapoi când i-am deschis ei ușa și l-am văzut întrebându-mă ce am de gând, ridicându-și sprâncenele și clătinând din cap. Dădusem din mâini în semn să nu-și facă probleme că îi voi povesti altădată.

Am închis ușa și am ieșit în urma ei. O rafală de vânt îmi mângâie plăcut barba. Îmi spuneam că era o zi potrivită.

– Ce frig este, spune ea.

– E doar puțină răcoare de dimineață dar se va face din ce în ce mai cald.

Dădu din cap.

– Sigur nu e nicio problemă că lipsești de la servici? mă întrebă ea,

– Nu te preocupa de astfel de detalii. Nu e un loc de muncă de care să îmi fac griji.

– Dar nici nu trebuie să ți-l riști pentru atâta tot.

– Nu e vorba de asta. Nu sunt mulțumit oricum. Aș vrea să fac o schimbare...

Mă privi îndoielnic.

Drumul nostru către secția de poliție devenise ca o plimbare în care admiram lucrurile cele mai banale și vorbeam despre vreme și magazinele pe care le vedeam în drum. Îi povesteam despre locul de muncă pe care îl avusesem în timpul facultății, pentru că trecusem pe lângă el, iar ea îmi descria perdelele pe care le avea acasă cumpărate de la un magazin cochet care ieșea în evidență pe drum.

Între timp se liniștise și reveni la curajul ei de altădată. Nu vorbea de cele întâmplate dar nici nu mai plângea. Probabil își secase toate lacrimile.

În fața secției de poliție am simțit mână ei pe brațul meu.

– Tu nu trebuie să intri, îmi spune ea. Dacă fac asta trebuie să fiu doar eu. Nu vreau să-mi amintesc și să cred că am avut nevoie de cineva care să mă pună să fac asta. Nu vreau să cred vreodată că am fost influențată ci că am făcut asta ca decizie proprie. Trebuie să am curaj. Îți mulțumesc că mai adus până aici.

Mâna ei delicată strânsă în jurul brațului meu mă corupse. Chiar dacă inițial nu doream să o las singură, mă supusei dorinței ei.

– Bine. Dar doresc să te aștept afară măcar. Asta dacă nu refuzi invitația de a te conduce până acasă, dacă tot te-am și adus până aici.

– Dacă o să dureze...

– Nu e nicio problemă. Haide, succes înăuntru!

Îmi zâmbi atât de frumos că aproape mă topisem în fața secției. Obrajii ei se contractară ca două mingiuțe atrăgătoare. Nu voiam să mă mai mișc și am privit-o cum urca scările cu picioarele ei elegante care suportau toată greutate sufletească pe care o adunase într-însa de ani de zile.

După ce intră mă așezasem pe o bancă. În fața secției de poliție, cum traversai strada, era un parc de dimensiuni mici, destul de intim, dar cu numeroși copaci și bănci. Mi-am ales una prin care să văd intrarea, să fiu mereu cu ochii spre acel loc în caz de iese. Nu voiam să creadă că am lăsat-o să meargă singură după ce îi promisesem că o conduc acasă, dar nici nu puteam sta doar în picioare până atunci.

Timpul trecea destul de greu iar eu am început să privesc copacii și ramurile care se clătinau puternic în bătaia puternică a vântului. Câte o rafală desprindea flori rozalii abia înflorite și le întindea în fața băncii. Dinamismul vioi îți dădea impresia că parcul avea viața lui.

Ciudat că nu îmi petrecusem niciodată ziua în astfel de locuri, ci îmi pierdeam timpul acasă. Ce alte locuri n-am cunoscut? Câte alte oportunități au trecut pe lângă mine până acum? Ce aș fi fost dacă îmi descopeream aceeași înflăcărare acum câțiva ani? Trebuia să apară ea ca să-mi dau seama de monotonia și plafonarea la care mă supusesem zi de zi. Eu singur nu am reușit să-mi deschid ochii. Fiecare minut care trecuse pe lângă mine și în care am stat topindu-mă pe canapea s-a dus în neant. Fără familie, fără vreun hobby, fără ceva să mă facă să conștientizez timpul scurt pe care îl avem.

Pe lângă ceea ce îmi propusesem cu ea, mai voiam acum, ca noi idei spontan născute în mijlocul unui colț de natură ce mă vrăjea necontenit, mai voiam să învăț să cânt, la voce sau instrument, să-mi dedic ore întregi voluntariatului, poate la o grădiniță neajutorată sau un orfelinat, să-mi deschid o afacere mică și banală de care să mă țin și să îmi placă. Aproape întreaga zi să fie ocupată de activități și întâlniri care să-mi facă numai plăcere. Să vorbesc cu copii, să vorbesc cu o bătrânică din piață, să încep discuții amuzante cu potențial clienți ai firmei mele, iar finalul zilei să o petrec în brațele familiei mele. Toate astea mi-ar face o bucurie imensă și mi-ar trezi o poftă de viață mai ceva ca în tinerețe.

Regretam că nu îmi trecuse prin cap astfel de gânduri până acum. Nu știam ce făcusem greșit de nu mi-am deschis ochii, dar oricum trebuia schimbat. Îi mulțumeam ei că a ieșit în calea mea. Sau eu i-oi fi ieșit în

cale? Trebuia să-i mulțumesc și soțului? Nu. Ceea ce făcuse era grav și jignitor și continua să fie așa. Dar, fără să se fi întâmplat toate cele, nu aș fi fost acum aici, nu aș fi avut toate ideile minunate ce-mi răsună necontenit în cap, nu aș fi avut dorința aceasta înălțătoare.

Mintea îmi era pierdută în lumi care mai de care iar ochii mei priveau în sus ca hipnotizat. Reveria în care mă aflam era înviorătoare și n-aș mai fi ieșit din parc ore întregi dacă nu aș fi văzut-o pe ea în timp ce închidea ușa secției de poliție.

O vedeam puțin abătută, uitându-se în stânga și în dreapta. I-am făcut semn cu mâna și m-am îndreptat spre ea. Atunci am văzut că îmi face ea semn înapoi să rămân în parc. Nu îmi plăcea privirea ei și deja începeam să intru la bănuieli.

– Nu am făcut-o, mi-a spus ea când s-a apropiat destul de mine.

– Poftim? De ce?

– Nu pot.

S-a așezat pe bancă ca un elev obligat de profesor. Și-a pus mâinile în poală și stătea cu privirea fixă spre un trunchi de copac. Nu voia să mă privească în ochi. Era foarte emoționată așa că m-am așezat ușor lângă ea și am stat amândoi în liniște pentru aproape un minut.

– Nu e nimic, îi spun eu. Îmi dau seama cât de greu trebuie să fie.

– Nu. Nu își dă nimeni seama.

Am lăsat ochii în pământ. Știam că are dreptate dar puteam să înțeleg în mare prin ce trece. Bănuiam cam cât de intense îi erau emoțiile. Dar până la urmă erau doar bănuieli.

– Nu pot să gândesc logic, începu ea. Mintea îmi fuge ba într-o parte, ba în alta. Câteodată mi-l imaginez pe el din trecut, pe cel pentru care aveam o iubire nestăpânită. Cel care e tatăl Elei. Cum aș putea să depun o plângere împotriva lui? Cum aș putea să-l trădez? Dar nu mai este el...

– Așa e, intervin și eu rapid cu o voce slabă. Ea nu băgă de seama intervenția mea.

– Apoi îl am în față pe bărbatul ăsta pe care nu-l mai cunosc, care își revarsă mânia asupra mea într-un mod brutal, nelăsându-mi o șansă de apărare. Cum aș putea să depun o plângere și împotriva lui? Numai eu știu de ce e capabil. Numai eu îmi dau seama ce viitor ar urma. Fie unul mai trist, alături de el, și poate chiar mai violent, fie unul de una singură, alături de fiica mea, pentru care abia voi avea banii necesari și timpul necesar să o

îngrijesc. Ce educație va primi ea din asta și ce viitor va avea la școală? Ce viitor o să am eu apoi?

Nu își mișcă ochii în tot timpul ăsta, privind tot spre același loc. Regretam enorm că suferă lângă mine și nu aveam niciun cuvânt prin care să o fac să se simtă mai bine. Doar o urmăream cu ochii, ba fața ei, ba mâinile ei care tremurau, ba rochia verde-închis ce se asorta cu toată natura parcului. Era mai pătrunsă în melancolia dinamică a copacilor decât eram eu înainte să vină.

Da, avea dreptate, nu aveam să ajung vreodată să înțeleg prin ce trece. Dar o mare parte din viețile noastre se asemănau. Eram sigur de asta. Ceva ne leagă, iar asta e impasul în care ne-am blocat și de care numai noi putem scăpa. Amândoi aveam nevoie de o schimbare.

– Trebuie să-ți spun sincer, amândoi ne dorim o schimbare. Știu că ți se pare ciudat că spun eu asta. Probabil te gândești ce probleme pot avea eu și dacă se compară cu ce ai tu. Nu, nu voi ști niciodată cum e să treci prin ceea ce ai trecut până acum. Dar de când te-am cunoscut am început să aflu cât de mult îmi doresc o schimbare în viață. Și nu orice schimbare. Vreau să uit de mine cel din trecut pentru totdeauna. Vreau să fiu mai bun, mai dăruitor, să mă ocup mai mult de lucruri care îmi plac, să elimin tot negativismul, să trăiesc în fiecare secundă a vieții. Chiar înainte să vii în parc mi-am imaginat tot ce pot face în viață și ce nu m-a dus capul să fac până acum, fie că e vorba de un loc de muncă care să-mi placă sau de cântat la o mandolină. Numai câte șanse mi-au trecut pe lângă urechi fără să-mi pese. Nu eram conștient și mă limitam singur. Trebuie mai întâi să rezolvăm problema din noi.

Și tu trebuie să te gândești la fel. Ai toată viața în față și dacă reușești să te descotorosești de toate gândurile care nu îți dau pace, dacă le iei și le privești așa cum sunt, apoi le diseci, le rupi, atunci nu vor mai rămâne nimic din ele. Vei ști atunci că tot ce a fost trecut nu mai are niciun efect asupra ta și vei avea conștiința împăcată și pregătită pentru o viață nouă. Chiar nu reușești să te imaginezi fericită în viitor? Tu cu fiica ta? Sunt sigur că poți.

Acum urmează partea cea importantă. Probabil te-ai gândit că tot ce zic eu e doar un vis pentru că până la urmă n-am venit cu nici măcar o soluție. Uite ce îți sugerez, și știu că ți se va părea ceva bizar, mai ales că eu sunt un străin și ne cunoaștem doar de câteva zile. Dar zilele care au trecut au avut o semnificație importantă atât pentru tine cât și pentru mine. În ele au fost înghesuite atâtea emoții încât am putea recunoaște chiar că ne cunoaștem de

mult timp. Poate eu nu ți le-am dezvăluit pe toate, dar îți spun sincer că m-am gândit la foarte multe, printre care și la tine. De aceea, vreau să renunți la el. Da, vreau să renunți cât mai curând. Vreau să vii la mine. Vreau să îți ofer tot ce ai nevoie tu și fiica ta. Voi fi cel mai respectuos om și vă voi ajuta financiar, dar și moral. Veți crește împreună și eu voi fi alături de voi dorindu-vă numai binele. Nu o să te împiedice nimeni să fii cine ești tu cu adevărat. O să poți să faci ce vrei. Mă uit de mult la tine și îmi dau seama că ești o persoană cu care m-aș înțelege toată viața.

Vorbisem mult și tot timpul acesta ea mă privi când îngrijorată, când uluită și cu lacrimi în ochi. Rămase apoi pe gânduri multă vreme. Nu se așteptase la asemenea cuvinte din parte mea.

Mie îmi tremurau mâinile și picioarele. Nu mă puteam stăpâni. Mai aveam puțin și aproape o imploram să spună ceva. Tăcerea ei mă măcina dar presupuneam că acum fie se imaginează alături de fiica ei într-un loc străin sau fie că se gândește la viața ei de acum și la posibilul viitor.

Am decis să o las în meditație și să nu o deranjez până nu îmi spune ceva, rămânând ca și singur pe banca aceea. Dacă avea să spună nu, aș fi acceptat politicos refuzul. Sau probabil aș fi plecat cât de curând, inventând o scuză, ca să rămân în tristețea mea. Nu știu cum aș fi reacționat de fapt.

– Ar fi un lucru minunat, îmi spune ea dintr-odată.

Fața mi se lumină. Un val liniștitor de căldură îmi trecuse prin tot corpul.

– Vreau doar să mai vorbesc cu Ela.

– Sigur că da! Înțeleg pe deplin. Cum să nu?

Am mai stat câteva minute în liniște pe bancă apoi ne-am ridicat amândoi și am pornit pe drumul pe care am venit. Nu am mai discutat nimic în legătura cu propunerea mea dar eu eram deja în al nouălea cer. Zâmbetul ei și sinceritatea cu care a răspuns mi-au retrezit în mine încrederea și curajul. Ochii ei îi străluceau și toată suferința parcă i se șterse de pe față. Acea femeie a însemnat și va însemna pentru mine mai mult decât oricine de până atunci.

Înainte să plece ne-am îmbrățișat și ne-am dat unul altuia din puțina căldură sufletească pe care o aveam și căreia speram să-i reaprindem flacăra.

IV

Nopțile următoare au fost dedicate unor fantezii necontenite ce îmi invadau mintea și nu mă lăsau să dorm. M-am ridicat pe scaunul cel mai înalt al orgoliului, privindu-i pe ceilalți cu mila unui om care ar ști totul sau care ar fi putred de bogat. Ei nu știau ce înseamnă bucuria datorată evoluției spirituale.

„Ce fețe lipsite de vitalitate", îmi spuneam eu a doua zi la cafenea. „Ce oameni absorbiți de aceleași preocupări banale care se plafonează singuri în lâncezeală și stagnare. Așa eram și eu înainte. Dar ei nu-mi cunosc acum extazul. Nu știu că poți ieși din starea aceea și să fii alt om. Nu, dragi clienți pe care vă cunosc de atâta timp, nu mai sunt tot eu. Aș vrea să va dau puțin din bucuria mea să simțiți pe pielea voastră ceea ce e în mine"

Eram sigur că viața avea să fie altfel. Deja începusem singur să o modific, pentru că, imediat după ce am părăsit-o în fața cafenelei și am urmărit-o cum intră în bloc, m-am dus direct la brutărie și mi-am dat demisia. Colegii de muncă au rămas surprinși, nu dădusem vreodată impresia că vreau să plec. Cristian m-a luat la întrebări când am ieșit iar răspunsurile mele vagi referitoare la viață, la timpul efemer și la liniștea sufletească l-au lăsat cu mai multe întrebări. Se gândea că oi fi înnebunit.

Îmi petreceam ziua la cafenea și în parcul acela care devenise locul meu preferat. Aveam destui bani strânși și nu aveam de ce să-mi fac griji. Un nou loc de muncă, pe placul meu, aș fi găsit imediat. Puteam să încep de atunci toate planurile care mă extaziau zilele trecute dar nu voiam încă să mă mișc din starea în care eram. Știam că pentru a le îndeplini trebuie și să fac ceva cu mâinile mele dar voiam să mă mai bucur de liniștea acelor zile de purgatoriu cuprinse între trecutul mult blamat și viitorul mult așteptat.

În plus, voiam să o revăd din nou pe ea. Nu doream să îndeplinesc nimic până nu vorbeam din nou despre planurile noastre și viitorul nostru. Astfel mi-am petrecut ore întregi, timp câteva zile, la cafeneaua binecunoscută, în așteptarea ei. Îmi imaginam cum vorbește cu el și îi spune că totul s-a terminat sau cum îi explică fiicei despre unde va sta de-acum.

Trecură deja câteva zile dar nu eram deloc îngrijorat. Mă mulțumeam cu starea de liniște sufletească pe care o dobândisem și îmi calmam nerăbdarea cu argumente care mai de care. Stăpânirea de sine mă încânta. Într-o zi avea să iasă și să mă caute iar atunci toate emoțiile acelea negative aveau să dispară.

Devenisem mai vorbăreț, sau se poate spune că era un alt mod de a-mi calma nerăbdarea. Îl țineam de vorbă pe Mihai chiar și atunci când localul era plin și avea multă treabă. Îi simțeam reticența. Nu mai era deschis față de mine. Altădată nu i se mai închidea gura și spunea tot ce are pe suflet chiar dacă era vorba de el, de mine sau de alții. Mă felicitase pentru ceea ce am făcut și pentru că îmi urmăream fericirea dar evitările lui în a mă privi în ochi, tăcerea neobișnuită deloc caracteristică lui și scuzele dese pe care mi le oferea ca să plece, mă făceau să mă îndoiesc de sinceritatea lui.

În următoarele zile m-am simțit mai singur. Nu l-am mai deranjat pe Mihai, îi ofeream doar zâmbetul meu din depărtare iar el mă saluta la fel de respectuos. Sentimentul de singurătate nu era ceva de îngrijorat pentru că, îmi ziceam eu, era din cauza diferenței majore dintre mine și ceilalți. În timp ce ei se gândeau la cafeaua băută și la ce o să mănânce la prânz, eu eram cu ideile mele impresionante. Trebuia să-mi văd de colțul meu până avea să vină ea.

Mă mustram că nu i-am oferit numărul meu de telefon până la urmă. Am uitat amândoi. Acum tot ce ne unea era distanța de la cafenea la ferestrele apartamentului ei. Nu-mi luam ochii din punctul ăla. Câteodată mi-l imaginam pe el și îmi aminteam cum țipase în jos la ea. Altădată speram să o văd pe ea la geam, în toată splendoarea ei. Dar se pare că balconul nu prea îl foloseau iar geamurile erau mai mereu închise. Uitasem de soare, de momentul în care turla bisericii l-ar fi acoperit pe jumătate, de cerul auriu și micile plăceri de altădată. Totuși acele plăceri aveau să fie înlocuite cu altele mult mai deosebite și mai dese. Nu aveam de ce să mă întristez.

Am început să mă plimb pe trotuar prin fața cafenelei, mergeam spre intersecție, treceam strada și apoi o luam prin fața blocului ei până la cealaltă intersecție. Mersul îmi făcea bine iar sentimentul de plictiseală era înnăbușit. Dacă aș fi ascultat muzică în timpul ăsta aș fi fost și mai liniștit. Cercetam fiecare clădire, mă uitam la fețele locatarilor și mă jucam cu niște pisici puricoase. Speram să fiu văzut de ea în caz de avea să dea o privire pe geam. Eram ca un copil ce căuta atenție. Așa îmi petreceam fiecare zi: cafenea, plimbări, parc, cafenea, acasă. Cu cât trecea timpul că atât creștea nervozitatea în mine.

Totuși de ce nu mă mai bagă în seamă? Putea să îmi spună ce are de făcut. Putea măcar să facă un gest cu mână pe fereastră și să-mi acorde un surâs. Nu își dădea seama cât de neliniștit pot fi? Mă luptam în sinea mea

ba spunându-mi că ceea ce face nu e corect, că n-ar trebui să mă țină în tăcere atât de mult, iar pe de altă parte că n-ar trebui să o grăbesc, că e o decizie foarte importantă pentru ea și foarte greu de îndeplinit. Dar orice era în mintea mea, din exterior oricine îmi vedea agitația. Nu stăteam locului, mă mișcam încontinuu, dădeam din mâini de parcă vorbeam singur, îmi bătea inima de simțeam că-mi iese din piept când treceam prin fața blocului ei.

Voiam să renunț la cafea că mai rău îmi făcea. Am vorbit cu Mirela să o facă mai slabă inventând o problemă de sănătate. Toată liniștea și încrederea în sine pe care o aveam zilele trecute erau mici copii în fața dezordinii sufletești în care mă aflam acum. Dar nu voiam să accept ceea ce simț.

Într-o seară am intrat în bloc și am încercat să-mi dau seama care e ușa apartamentului. Nu după mult timp mi-am dat seama că era ușa din fața scărilor, după ce le urcai. O ușă de lemn, puternică, care avea scris numele de familie pe ea. Acea ușa ne separa. Acea bucată de lemn, atât de banală, lua dimensiuni fantastice. Era ca o poartă magică ce mă făcea mai agitat ca niciodată, o simțeam ca pe o parte din ea. Țin minte tot: clanța înclinată, aurie, vizorul albastru-verzui ce reflecta lumina palidă din scara blocului, preșul murdar, scrisul mic și caligrafic deasupra vizorului.

Am început să pun urechea pe ușă. Dacă cineva m-ar fi văzut, aș fi căzut într-o rușine ce-ar fi ținut toată viața. Auzeam mici zgomote pe care nu le înțelegeam. După ce se auzi o ușă deschizându-se deasupra mea, am renunțat și am ieșit din bloc. Mustram intențiile mele copilărești și emoțiile exagerate ce au izvorât în fața ușii. Nu era decât o bucată de lemn. Așa îmi spuneam, dar ce gândim cu vocea noastră interioară este, nu de puține ori, o minciună evidentă în fața mormanului de sentimente ce o înconjoară. Degeaba îmi spuneam „gata, acum sunt calm” dacă tot corpul meu era fără astâmpăr, dacă toți mușchii feței îmi erau contractați, dacă nu puteam să-mi mențin gândurile, ci veneau și plecau care mai de care.

Abia am mai intrat în cafenea. Hotărâsem să o aștept până pleacă la muncă așa că mă plimbam în pas alert, ca un titirez, prin fața blocului. Nu doream să ratez o secundă din ieșirea ei. Eram nerăbdător să aflu ce se întâmplă și tot sufletul dorea să o revadă iar acea dorință avea să fie satisfăcută mai repede decât mă așteptam.

În mijlocul amiezei, cu mult înainte să plece la serviciu, o văd ieșind de mână cu fiica ei. N-am mai așteptat. Inima aproape că îmi exploda și voiam

să mă calmez imediat. Nu voiam să mă ascund sau să mă prefac că mă plimb pentru că am fi deviat de la subiectul principal.

Abia ce închise ușa de metal a blocului când eu m-am pus în fața lor. Ea mă privi și rămase surprinsă. Vedeam pe chipul ei îngrijorat că nu se aștepta să apar astfel în fața ei. Îmi năvălea sângele în obraji și mă întristasem că nu îi vedeam zâmbetul ca altădată. Nu mi-am dat seama atunci că era evidentă surprinderea ei. Niciun om nu crede că a ieși din bloc și a da peste cineva cunoscut stând cu mâinile la spate și privind consternat și abătut ar fi ceva obișnuit și normal. Pot exista coincidențe, dar nu era una din ele, iar ea a reușit să înțeleagă asta.

– Bună, îmi spune ea după ce mă mai privește câteva secunde. Nu mă așteptam să te văd aici.

– Eram curios să văd ce mai spui.

Îmi tremura mandibula și vorbeam ca un om gata să plângă. Proastă abordare am ales. Abia reușeam să-mi găsesc alte cuvintele, orice aș fi spus fiind aproape penibil în situația dată.

Deodată ușa din spatele ei se deschide. Mă bucuram că iese un vecin pentru că rămâneam o perioadă în liniște și profitam de situație. Trebuia să-mi adun gândurile. De ce nu mă pregătisem? De ce nu știam ce să-i zic? Poate pentru că nu mă așteptam să fie așa indiferentă.

Dar acela nu era un vecin oarecare, ci dimpotrivă, era chiar soțul ei pe care îl știam plecat la ora aceea a zilei. Probabil avea liber în acea zi.

Mă privi cu ochii mijiți și sprâncenele încruntate. Mustața îi tremura odată cu buza de sus. Apoi își mută privirea spre soția lui și o întrebă:

– Cine e domnul și ce vrea de la tine, dragă?

– Nimic. Doar mă salutase. Ne cunoaștem de la cafenea.

Nu i-a răspuns și s-a conformat. Trecu pe lângă mine bănuitor dar nu îmi spuse nimic, urmat apoi de ea și fiica ei care se uita la mine ca la un desen animat amuzant. Am rămas împietrit și nu înțelegeam ce se întâmplă. Poate altora nu li s-ar fi părut nimic anormal ca o familie să iasă la o plimbare dar eu mai aveam puțin și țipam cu toată puterea.

Când ea trecu prin fața mea, cu soțul ei la câțiva pași înainte umblând pe telefon, mi se adresă.

– E bine acum. Îți mulțumesc din suflet și nu te voi uita.

Bărbia îmi căzu în pământ. O urmăream cu gura căscată și fără să clipesc cum se duce spre soțul ei și îl ia de mână. În fața mea era o familie împlinită care mă trata cu spatele și care râdea de lucruri banale cunoscute

doar de ei. Iar eu, cel care voiam să-i despart acum câteva zile, mă uitam la ei cu lacrimi în ochi. Nu îmi venea să cred. La câțiva pași față de mine doar vocea fetei, acea voce minunată și drăgălașă de copil, mă mai trezi din coșmarul în care trăiam.

– Cine e, mami?

– Nimeni important, Ela.

Epilog

Au trecut de atunci câțiva ani ce au îngropat, puțin câte puțin, câteva din simțămintele ce mi-au cucerit sufletul în acele momente. E greu de descris zilele ce au urmat. Am fost ca un om singur pe planetă, luptându-mă neîncetat să-mi recapăt vigoarea și plăcerile de altădată împotriva suferinței și tristeții în care căzusem. Rolurile se inversară. Eu devenisem cel care avea nevoie de o persoană care să mă înțeleagă și să-mi fie alături.

Tot ce vreau să mai păstrez de atunci e acest manuscris prin care să pun la punct toate evenimentele de atunci și biletul pe care l-am primit de la ea.

Îl găsisem pe masa de lângă fereastră. Era pus de Mihai după ce a văzut că mă apropii de cafenea. M-a lăsat singur să-l citesc și abia după ce a văzut că mi-am mai revenit din starea neliniștitoare în care eram, a vorbit cu mine. Mi-a povestit cum a venit ea într-o după-amiază și l-a rugat să-mi dea acele cuvinte.

Nici nu a mai vrut să ne vedem în persoană. Așa se terminase. Cuvintele acelea le-am învățat pe de rost.

Știu că nu înțelegi ce s-a întâmplat. Știu că ți-am părut indiferentă și nepăsătoare atunci când m-ai văzut în fața blocului. E vina mea că ți-am subestimat dăruirea și implicarea. Nu știu nici acum ce simțeai exact dar știu că eu nu eram într-o stare în care să îmi dau seama ce vor oamenii din jurul meu. Treceam printr-un moment greu al vieții și am crezut că vrei să fii lângă mine până reușesc să trec peste. Am impresia câteodată că m-am folosit de tine și nu ți-am mulțumit suficient. Ai încredere că apreciez enorm de mult ceea ce ai făcut iar acum sunt din nou fericită alături de soțul meu și fiica mea, Ela. El și-a schimbat locul de muncă și de aceea părăsim orașul, dar să ții minte că te voi avea mereu în suflet ca un prieten necunoscut care mi-a fost alături și m-a ajutat când altcineva n-a făcut-o.

Mihai mă consola. Îmi spunea că ea făcuse o mare greșeală și, chiar dacă credea că propunerea mea a fost deplasată, putea măcar să renunțe la el. Se jura că o să fie din nou bătută de soțul ei și că tipul ăsta de bărbați nu se schimbă niciodată. Avea să sufere în continuare, îmi zicea el, pe moment era doar înșelată de o perioadă mai bună a lui.

Eu îl ascultam în liniște. De data asta aveam o bere în față. Era atât de sincer și înflăcărat încât regretam că nu l-am considerat prieten bun de mai de mult timp. Folosea jigniri, vorbea tare, dar îl ascultam tăcut și cu multă apreciere. Totuși îi dădeam dreptate, era foarte probabil ca ea să sufere din nou, dar nu mă mai preocupa asta. Nu mă mai interesa bătaia sau evoluția lor, ci doar ce a fost în capul meu și al ei atunci.

Pe moment am regretat că nu și-a scris numele pe bilet deoarece în tot timpul ăsta am luptat să uit tot ce s-a întâmplat încât, surprinzător, am și uitat cum o cheamă. Nu mă așteptam vreodată să scriu toate cele ce s-au petrecut. Îmi amintesc doar numele de familie care era scris pe ușă. Era Diaconu. Sau să fi fost Diaconescu. Se pare că nici ăsta nu mi-l mai amintesc bine, dar imaginea vizuală a ușii îmi stăruie încă în minte și nu cred că scap de ea prea curând.

De multe ori m-am întrebat dacă ea nu greșește. Mi-a spus în ultimile ei cuvinte că e probabil să se fi folosit de mine în acele momente grele prin care trecea. Dar nu e așa. În tot acest timp mi-am dat seama că eu m-am folosit de ea. Am văzut o femeie suferindă ce trecea printr-un impas iar eu am început să o văd ca o binefacere a vieții mele. Inițial m-am axat pe tragedia ei apoi mintea îmi era ocupată doar de viitorul meu promițător alături de ea. Eu m-am folosit de ea. Eu o doream lângă mine fără să-mi recunosc cu adevărat sentimentele puternice pe care le aveam pentru ea. Eu mă foloseam de brutalitatea soțul ei ca să renunțe la el și să vină spre mine. Eu mă imaginam un om renăscut cu diferite fantezii alte vieții legate de muncă sau timpul meu liber odată cu venirea ei și a Elei în casa mea. Draga de ea, Ela. Ce rochiță frumoasă avea când a plecat cu mama și tatăl ei iar eu am rămas în spatele lor. Aș vrea să revin la acea inocență de copil.

Credeam că pot să fiu ca un psiholog pentru ea dar eu nu reușeam să accept ce simt cu adevărat, nu reușeam să găsesc cu adevărat originea și scopul ajutorului pe care i-l dădeam. Cum să îi ajuți pe alții, promițându-le că le oferi adevărul ce va avea să le schimbe viața, dacă tu te minți pe tine însuți? Primul pas trebuia să fie sinceritatea față de mine și gândurile mele iar apoi sinceritatea față de ea.

Iar ea trăia într-o optimism euforic când era lângă mine și nu știa bine ce spunea. Își căuta doar o ieșire din suferință. Era prea șocată de ceea ce i se întâmplase ei și fiicei. Nu cred că și-a imaginat vreodată în mod serios că o să-l părăsească. Dar se simțea mai bine alături de mine decât dacă ar fi fost singură.

Nu de puține ori m-am întrebat dacă aș fi făcut același lucru pentru Mirela de la cafenea. Sau nu era destul de frumoasă și nu mă atrăgea îndeajuns? Nu era la fel de importantă suferința ei? Cred că eu eram cel carea avea nevoie de un psiholog sau de cineva să mă îndrepte spre adevăr.

Tot ce îmi promisesem pe atunci erau doar vorbe, doar fraze pretențioase și optimiste care sună bine în teorie dar care sunt greu de pus în practică. De ce nu făcusem toate cele fără ea? Trebuia să renunț la locul de muncă de unul singur, trebuia să fac ceva cu viața mea din proprie inițiativă.

Acum toate aparțin trecutului, toate sunt evenimente ce mi-au conferit o experiență în viață și poate o înțelegere mai profundă a sinelui. Nu o să-i mai acord vreun moment important. Am stors tot ce se putea din zilele acelea. Voi pune punct așa cum o să pun la finalul povestirii. Va rămâne o perioadă necunoscută, nenumită, așa cum a rămas ea fără nume în memoria mea.

Poate voi schimba ceva, sau poate că nu.

Sper doar să mai am ceva din spontaneitatea pe care am avut-o atunci, singur în parc. Sper să mă bucur de plăcerile simple ale vieții cum am făcut-o până să o cunosc pe ea. Sper fiu mai sincer cu mine de acum, să controbăi în fiecare sentiment pe care îl am, să mă uit din exterior la mine așa cum mă uit acum din depărate, privind dinăuntrul turlei bisericii, lângă clopotul acesta gigantic, spre cafeneaua aceea în care îmi petreceam timpul.

Arată ca o furnică într-o mare de nisip cenușiu. Îmi țin o cană de cafea pe o bârnă de lemn și privesc în depărtatre melancolic.

Văd mișcare în fața cafenelei. Oare este cineva în acel local care a văzut o altă femeie suferindă și trece prin aceleași neliniști ca mine? Îl compătimesc și sorb încă o gură de cafea în cinstea lui.

Sfârșit